

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 27 (41)

3—9 верасьня 1993 года

Кошт 10 рублёў

У каго адвага, ў таго й перавага? **ЗАЦЕМКІ ПРАДЭПУТАТА.**

КАМУНІЗМА НЯМА, а ў Маскве ўсё ёсьць. З замежных уражаньняў.

Нават чукчи з нас съмлюцца.
АПАВЯДАЕ А. БЕЛАКОЗ.

ПРАГРАМА ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ на тыдзень: Менск — Варшава — Москва.

ПАЛОМНІКІ ПАЕДУЦЬ СПЭЦЦЯГНІКОМ

Як стала вядома рэдакцыі «Пагоні», урад Летувы не зъмяніў свайго разэння ў адносінах да колькасці паломнікаў на сустречу з Папам Рымскім Янам Паўлам II.

Згодна раней выдзеленай квоце Гарадзенская эпархія атрымала 2 тысячи ўязных візаў, Пінская й Магі-

лёўска-Менская эпархія — таксама 2 тысячи. Усе паломнікі, якія атрымалі візы, ад ёдуць да Вільні на спэццягніку.

Дарэчы, па разэнню гарадзкіх уладаў Вільні горад пад час знаходжаньня там высокай духоўнай асобы абвешчаны закрытым.

кар. «Пагоні» ён прызнаўся, што з маленства захапляўся авіяспортом, але ўздейсьніце мару змог толькі стаўшы прадпрымальнікам.

Зараз ён зъяўляецца адным з фундатараў прыватнага аэраклюбу Масквы. Менавіта маскоўскія сябры паралі мець ўласны паветраны транспарт.

Дзякуючы іхнім заходам ён зъезьдзіў у французкі горад Тулузу, дзе за 10 тысячаў даляраў набыў сабе вінтакрылу «цацку». На жаль, мясцовыя ўлады ня ведаюць, як зарэгістраваць набытак.

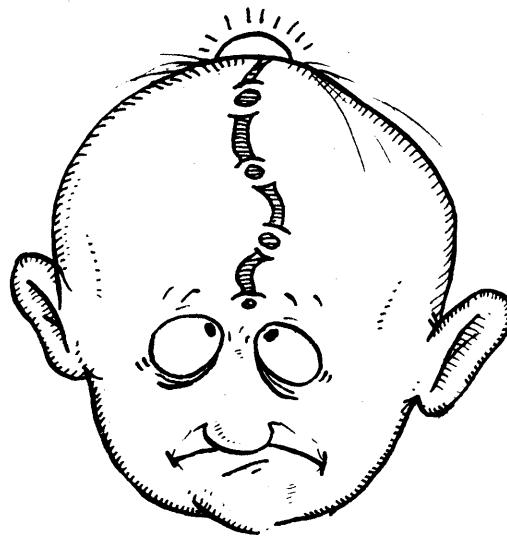
Г. У.

ЗАМЕЖНЫ НАВАКАІН — У АПТЭКАХ

Нядайна на адрес аптэчнага складу Горадні прыйшла партыя навакаіну, якую даслала на Гарадзеншчыну адна добрачынная нямецкая арганізацыя. Навакаін хутка разьмеркавалі па шпі-

талях і паліклініках горада. На жаль, гэта аднаразовая дапамога. Але гарадзенскія ўрачы вельмі задаволены, бо ўжо працяглы час, здаралася, не маглі рабіць самыя простыя аперацыі.

кай авіякампаніі. Цікава, што другім пілотам прыляицеўшага самалёта быў гарадзенскі камэрсант Г. С. На запыт

УЛАСНЫ САМАЛЁТ

Днямі на лётным полі старога аэрапорту Горадні прыязмліўся двухмасцовы спартыўны самалёт францу-

Віленскому Арцыбіскупу Яго Эксцэленцыі Айдрусу Енасу Бачкусу ад беларусай-каталікоў Віленской арцыбіскупії

Ваша Эксцэленцыя, да Вас звязваючыя вернікі горада Вільні й Віленскага краю з вялікаю прыязнью дапамагчы адрадзіць традыцыю набажэнства у касьцёле на нашай роднай беларускай мове. Гэтая традыцыя была груба перарвана пад час савецкай акупацыі, калі беларускія ксяндзы — патрыёты былі рэпрэсаваныя. А калісці ж у Віленской арцыбіскупії служылі дзесяткі беларускіх ксяндзоў, у віленскіх касьцёлах Св. Мікалая, Св. Яна, Св. Міхала адбываліся набажэнствы на беларускай мове, выдаваліся беларускія каталіцкія газеты, часопісы, кнігі.

Сёньня, выяўляючы жаданье адрадзіць набажэнствы ў касьцёле на беларускай мове, мы просім власлаўенія ў Вашай Эксцэленцыі. Ласкава просім Вашага дазволу адрадзіць беларускую пафарію пры касьцёле Св. Міхала, паколькі гэта быў апошні беларускі касьцёл, і жывуць людзі, якія памятаюць гэта.

З малітвой і пакорою спадзяемся на станоўчэ вырашэнне нашае прозьбы.

«У якой мове грашым, у той жа мове й спавядыцца мусім!»

Узгадаўшы пра гэты запавет, віленскія беларусы-каталікі каторы ўжо раз узнавілі заходы, каб дамагчыся свайго касьцёла. Нядайня сустрэчы з прадстаўнікамі духоўных уладаў выявілі іхнюю прыхільнасць да гэтай спробы. Цяпер падрыхтаваны зварот да Віленскага арцыбіскупа, зъбіраючы подпісы. Друкую тэкст звароту, а таксама паведамляем, што ўсе ахвотныя могучы пад ім падпісацца, далучыўшыся, такім чынам, да віленскай каталіцкай беларускай грамады. Падпісныя лісты можна атрымаць у беларускіх культурных цэнтрах Вільні:

У Прадстаўніцтве беларусаў Летувы — вул. Раугіклас, 27, тэл. 26-03-17. У рэдакцыі «Нашай Нівы» — вул. Жыгіманту, 12-2, тэл. 22-41-61.

На кафэры беларусісткі Віленскага педагогічнага ўніверсітэту, тэл. 35-58-01.

Будзьма маліцца у касьцёле

Аргамітэт каталіцкай грамады паведамляе віленчукам ды пілігримам з Беларусі, што ў часе побыту ў Летуве Рымскага Папы Яна Паўла II у касьцёле сьв. Мікалая ў Вільні адбудзеца набажэнства на беларускай мове. Запрашаем на яго ў нядзелью 5 верасьня а 17-й гадзіне.

3—9 верасьня 1993 года

2

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

У каго адвага, у таго й перавага?

Даўно назіраю за так званай палітычнай дзеянісцю народнага дэпутата Рэспублікі Беларусь Аляксандра Лукашэнкі. Не буду хаваць: напачатку яркія, запамінальныя, не пазбаўленыя логікі і трывогі за стан спраў у рэспубліцы выступленыі калгаснага старшыні з Магілёўшчыны паставілі і мяне ў шэраг ягоных прыхільнікаў. Ды ў ці толькі мяне!

Хто ўважліва сочыць за работай сэсіі Вярхоўнага Савета, выступленнямі народных дэпутатаў у друку, парады і тэлебачаныні, даўно зрабіў для сябе выснову, што А. Лукашэнка мае рацию, калі гаворыць пра клопаты вёскі, узаемаадносіны сельскай гаспадаркі і прымісловасці, бо як ніхто ведае прадмет гутаркі, валодае статыстычнымі дадзенымі. Тут яму і карты ў рукі.

Сыцілы і вытрыманы напачатку старшыня-дэпутат, не пазбаўлены прыроднай сялянскай кемлівасці і прыроджанай здольнасці да публічных выступленняў, з часам выйшаў на пярэднія пазіцыі ў беларускім парламэнце. Гэтаму ёсьць некалькі прычын. Напрыклад, сапраўдны боль за крызіс у эканоміцы, які моцна закрануў і калгасна-саўгасную сістэму, прадстаўніком якой з'явілася і Аляксандр Рыгоравіч. Па-другое, цяперашні парламэнт — гэта не сход інтэлектуалаў, і на фоне маўклівай большасці кожны актыўны выступанец з'яўляецца на сябе ўвагу. А апэтыт, як вядома, прыходзіць пад час яды.

Вось тут мы і назіраем дзіўную мэтамарфозу з дэпутатам Лукашэнка. Хаця нічога дзіўнага тут німа. Да-статкові прааналізаўца палітычныя прамовы апошняга, скажам, на працягу года. Няўхільны пераход ад эканомікі да палітыкі. Прычым, палітыкі аднабаковай — бязлітасной крытыкі старшыні Вярхоўнага Савета С. С. Шушкевіча. Адкуль такая нелюб'ю да сэпікера парламэнта? Няўжо толькі за тое, што ў свой час спадар Шушкевіч вызначыў калгасных кіраўнікоў як «чырвоных памешчыкаў»? Колькі было ў друку лаянкі, патрабаванніяў сатысфакцыі, крыўды...

Аднак не гэта галоўнае. Думаецца, найперш большасць у Вярхоўным Савеце не ўспрымае Шушкевіча таму, што ён — чалавек не іх кола. Інтэлігент вышэйшага гатунку, прафесар, член-карэспандэнт Акадэміі Навук Беларусі Станіслаў Станіслававіч аніяк не ўпісваецца ў прызвычайні вобраз кіраўніка дзяржавы нядайняга часу — напачатку працоўнай біяграфіі аграрніка, затым партыйна-савецкага службоўцы, якога прасоўвала наверх сама сістэма, з жорсткім адборам і прaverkай на адданасць найпершым, хто вылучаў, прапаноўваў кандыдатуру, перасаджваў з габінэта ў габінэт...

Сёньня большасць дэпутатаў сорамна і няёмка адзін перад другім за непрабачальны крок — выбраныне С. С. Шушкевіча старшынёй Вярхоўнага Савета. Не з добра га жыцця рабілася

гэта. Узгадаем час той: мітынгі, патрабаваны, выхад людзей на вуліцы, пагроза забастовак. Плюс падзеі ў Раке, блізкім і далёкім замежжы. Распад Саюза. Адсюль і імкненне да самазахавання, наўнія заходы ў адной асобнай рэспубліцы захаваць стабільнасць і нязменлівасць палітычнага ладу з крыху падфарбаваным фасадам. Была й прынцыповая пазіцыя Народнага фронту. Было й раптоўнае зынікненне з палітычнага небасхілу Кампартыі.

Але зараз сітуацыя карэнным чынам зъмянілася. Адбылася перагрупаваны сіл сярод парламэнтарыяў. Разгубленасць саступіла месца перакананью ў неабходнасці рэвалюшні. Ці лепш сказаць, вяртаньню назад, да жорсткага цэнтралізаванага кіраўніцтва народнагаспадарчым комплексам. Зразумела, у рамках адноўленага Савецкага Саюза.

Эканамічны стан Беларусі катастрафічны. Як заўсёды ў такіх сітуацыях, пачалі шукаць вінаватых. Для гэтай ролі як найлепш падышоў С. С. Шушкевіч. На яго й вырашыла дэпутацкая большасць навешаць усіх сабак. Тысячы самія вылежанкі-дэпутаты, якія ледзь не наднагалосна ўхвалілі ў свой час Белавежскія пагадненні, сёньня робяць выгляд няўнай панны: што вы, што вы, нячысьцік наблытаў, не туую кнопкі пад час галасавання прымусіў націснуць!

Сёньня, заўважце, па-за крытыкай

многіх дэпутатаў знаходзіцца прэзідэнт Беларусі. Думаете, гэта выпадкова? Не. Пэўныя сілы зрабілі на яго стаўку як на будучага выратавальніка й вяршыцеля лёсу беларускага народу. Між тым, подпіс спадара Кебіча таксама ёсьць на пагадненніх, амбэркаваных у Белавежскай пушчы.

Дэпутат Лукашэнка ведае, каго крытыкаваць, каго зрабіць вінаватым у вачах грамадства. Лічыць, што людзі — пешкі, вінцікі, якія нічога не бачаць і не разумеюць. Толькі трэба крыху паднажіснучы, жэстам гога-ліўскага Вія паказаць на постаць ахвяры, і на тоўсі сваімі рукамі зьдзейсніць прысуд, расчысьціць шлях да запаветнай мары пэўнай групе. На жаль, падобнае развязаньцё падзей мае працяг.

Наўна думаецца, што апошняя выказваныні Аляксандра Лукашэнкі на адрас С. С. Шушкевіча выпадковыя. Тым больш, пасыльня віртана з Москвы, пасыльня сустрэчы са знакамітым Русланам Іманавічам. Роднасця душы, яны адразу паразумеліся, адзначылі поўнае супадзенне думак. І вось наш бравы дэпутат ужо зъневажае беларускую мову, нягледзячы на яе дзяржаўнасць, пасыміхаецца з сувэрэнітэтама распублікі, які з забадкі, пацешыліся, маўляў, і выкінем. Ну, былі памылкі, спроба са-мастайнасці, то гэта ж ад беднасці розуму, жарцік. Паплачамся старэйшаму брату ў камізэльку, зразумее, прабачыць, зноў надзеліць вялікай ласкай.

Шкалярскія клопаты

Гутарка нашага карэспандэнта С. Віушки са спадарыніем Л. Плыгайкай, кіраўніцай віленскага Таварыства беларускай школы.

— Нарэшце вырашыўся лёс нашага беларускага аддзялення ва Універсітэце. «Пагоня» ўжо паведамляла, што на нашым аддзяленні былі вырашылі з эканоміці — не набіраць чарговую группу студэнтаў. Толькі дзякуючы нашым сябрам-землякам з Нямеччыны, дзякуючы іхнім ахвяраваныям стаў магчымы набор студэнтаў у гэтым годзе. Толькі 30-га чэрвеня мы атрымалі дазвол універсітэцкага сэнату прымыць дакументы ад абитурыентаў і за тры дні сабралі 19 заявай. А мейсцоў усяго 12, так што сёлета мы мелі сапраўдны конкурс. Да сёмага ліпеня цягнуліся іспыты — амаль усе паспяхова іх вытрымалі. У гэтым годзе яны здавалі летувіскую мову паводле сістэмы «залік — не-залік», а таксама тэст і суразмоўе па беларускай мове. Улічваліся таксама асобны аздакі са школьнага атэстатаў й сярэдні бал атэстату. Дванаццаць першых ужо залічаны, але і ў астатніх будзе магчымасць вучыцца — ім трэба заплаціць пэўную суму — 5 месачных заробкаў. Хто хоча вучыцца — знойдзе гэткія гроши.

— Хто ж яны, вашыя новыя студэнты — прыежджыць ці тутэйшыя?

— Сёлета яны ўсе віленчкі, толькі адзін хлопец з Магілёва. Ён вучыўся ў Москве у Літаратурным інстытуце, самастойна вывучаў летувіскую мову.

— Знача, чалавек прамяніў Москву на Вільню — добры знак.

— Так. Астатнія, паўтаруся, усе мясцовыя, толькі цікаве нацыянальнае прадстаўніцтва — вельмі многа абитуриентаў са зъмешаных сем'яў.

— Спадарыня Лілея, я вярнуся трохі назад, а як жа вам удалося так хутка, за тры дні, адшукаць сваіх абитуриентаў?

— Палова з іх была напісашы заявы загадзя. Гэта тыя, хто хадзіў да нас на падрыхтоўчыя курсы, а на курсы іх прывялі ў свой час настаўнікі, сябры нашага Таварыства. Іншыя прыйшлі па аб'явах. Яшчэ раз варта пераканацца, што ня трэба шкадаваць грошай на рэкламу, інайчы усе высілкі нашых беларускіх суполак будуть марнавацца.

— Што ж, пажадаем нашым студэнтам добрай науки. А што чуваць у малых шкаляроў, як справы з гімназіяй?

3—9 верасьня 1993 года

Некалькі дзён у Маскве

І тон, тон выступленыя А. Лукашэнкі які! Гучыць запанібрацкае «ты», якое мяжуе са звычайным хамствам і навыхаванасцю. І гэта ў адрас Старшыні Вярхоўнага Савета!

Адкуль такая съмельасць у народнага дэпутата з далёкага калгаса? Нібы аланаваў ім палітунічы азарт. Но адчувае хуткую перамогу вядомай дэпутацкай групы, у якую ўваходзіць і чытім рупарам па сутнасці зьяўляецца? Аднак, падумаў бы ён і ягоныя паплечнікі, што перамога можа аказацца піравай, гэта значыць, барацьба — ўсё, мэта — нішто.

3—9 верасьня 1993 года

ВОЙСКА

Шаноўнае спадарства! З чэрвонія г.г. была створана Гарадзенская вабласная філія Таварыства Беларускай мовы імя Францішка Скарыны. Сёння ў газэце «Пагоня» мы пачынаем выданне старонкі вабласной філіі ТБМ.

Старонка будзе рыхтавацца ў горадзе Масты. Наш маствоўскі адрес: 231600, г. Масты, райгазета. Сабасця-

ну Аляксею.

Мы звязртаемся да ўсіх суполак і сяброў ТБМ у Гарадзенскай вобласці і за яе межамі: прысылайце да нас свае допісы, інфармацыю, літаратурныя творы патрыятычнага кшталту.

Рэдакцыйная суполка Гарадзенской вабласной рады ТБМ імя Францішка Скарыны.

здраднікаў, каб іхнай беларускай здрады роднаму краю саромеліся ўнукі й прайнукі.

Прадстаўнік суполкі беларусаў Бэльгіі сказаў, што Беларусь і Бэльгія маюць шмат падобнага. У гэтых краінах адноўкаовая колькасць насельніцтва. Брусьель — сталіца Эўропы, а Менск — сталіца СНД. Праўда, тэрторыя Бэльгіі ў сем разоў меншая. У Бэльгіі дзіве дзяржаўныя

гутнасці належаць не беларусам, а прадстаўнікам іншых нацыянальнасцяў. Толькі адзінкі этнічных беларусаў маюць сёньня сродкі для пашырэння прадпрымальніцтва.

Яшчэ я заўважыў, што спадар Кебіч нічоха пераходзіць на беларускую мову. Я сказаў, што ён дастаткова здольны чалавек, каб успомніць родную мову, але нічоха карыстацца ёю, бо, відаць, ні мае руска-беларускага слоўніка, які цяпер амаль немагчыма набыць, і дадаў: «Нас у зале калі паўтары тысячы. Давайце складземся па рублю і купім нашаму прэм'еру такі слоўнік».

Пасля прыніцця дэкларацыі, заяў, пастаноў адбыліся выбары ў кіруючыя органы, прэс-канферэнцыя, а потым усе, хтб яшчэ не паехаў дахаты, былі запрошаныя на ўрадавы прыём у рэстаране «Юбілейны».

Мяне засікавіла тое, што на звязе з беларусаў съвету амаль кожны ўдзельнік быў мне знаёмы, а вось на прыёме знаёмыя сустрэў толькі ў адным радзе. Цікава, хто гэтая незнёмыя, адкуль яны набраліся?

Праўда, пабыў я толькі з гадзінку. Атрымаўшы ад Станіслава Шушкевіча візіту, паспяшаўся на вакзал, бо білет ужо ляжаў у кішні, і набліжаўся час ад'езду.

Дахаты ехай з задаволенасцю, што сустрэў многіх з тых, з кім быў знаёмы толькі па лістах, што пачуў шмат новага, патрэбнага для адраджэння роднай Беларусі.

ЧУКЧЫ, НА ЖАЛЬ, СЪМЯЮЦА З НАС

АЛЕСЬ БЕЛАКОЗ ПРА ПЕРШЫ ЗЬЕЗД БЕЛАРУСАЎ СЪВЕТУ

Вельмі цікава выступіў на звязе з старшыня Рады Таварыства беларусаў Сібіры:

— Родныя людзі! Родныя па духу, па думках. Тут духоўны цвёт нашай нацыі. Мы мусім і павінны шмат зрабіць. Нам трэба адрадзіць Бацькаўшчыну, бо калі не мы, то хто? Пра гэта вы дбаецце тут, а мы там, у Сібіры. Для многіх з Вас гэты звяз — будні, а для нас — съвята. Калі мне ўдалося пакупацца ў Нёмне, я апускаўся ў воды нашай славутай ракі, як індус у съвятыя воды Ганга.

У мяне такое ўражанье, што дзеянасць Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь не адпавядае інтаресам нацыі. Я адчуваю, што ў беларусаў яшчэ ёсьць страх. У мяне ў акадэмгардку ёсьць знаёмыя чукчи. Адзін з іх пытае, чаму, Антонавіч, трэба вучыць вас, як жыць, чаму вы ў Беларусі

стварылі камуністычны заканінік. Чукчи ведаюць, што камунізму канец. Чаму беларусы гэтага ні ведаюць? Цяпер чукчи съміюцца з беларусаў і не беспадстаўна. Няўжо вы думаеце, што цывілізацыя съвет дазволіць сесьці на сваю галаву пачвары камунізму? Баюся, што самыя адсталыя ў палітычным сэнсе краіны съвету — Беларусь, Куба і Карэя — могуць скласці палітычны трывумвірат па захаваны камунізму. Многія камуністы ні любяць беларускую мову. Спадары камуністы, прыяжджаюць ў Сібір. У нас многа зямлі, рыбы, золата й ні слова па-беларуску. Мы не патрабуем, як вы тут, каб у Сібіры беларуская мова была дзяржаўная.

У Вялікім Княстве Літоўскім была книга хамаў, у якую запісвалі прозвішчы фальшивых шляхціцаў. Трэба нам цяпер у Беларусі завесці книгу

мовы, на што часта любяць спасылаца дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларусі. Але ж у Бэльгії жывуць два карэнныя народы, кожны з якіх займае сваю тэрторыю. І, вядома ж, кожны этнас на сваёй тэрторыі карыстаецца сваёй мовай.

■
У першы дзень звязу пашчасціца выступіць і мене. Я прапанаваў прадпрымальнікам і іншым ахвярадаўцам сродкі на правядзенне звязу не раскідаць гроши на імпрэзы, дзе звычайна бывае большасць людзей, не спрыяючых беларушчыне, а даваць сродкі на выдачы патрабных кніг, пэрыядычнага друку, дапамагаць таленавітам юнакам стаць на шлях прадпрымальніцтва ці фермерства, бо сёньня сярод маёменых людзей амаль німа беларусаў. Чамусці і зямля, і прыхватызаваныя вытворчыя ма-

Набліжаецца 8 верасьня — дзень, у які ў 1514 годзе адбылася знакамітая бітва пад Воршай і які ўжо стала ўспрымаецца ў асяродку беларускай грамадзкасці як съвята Айчыннай вайсковай славы.

Упершыню такое съвята праводзілася летасць у Менску па ініцыятыве Беларускага згуртаванья вайскоўцаў (БЗВ) з адначасным прыніццем прысягі на вернасць народу Беларусь вайскоўцамі сапраўднае службы (принялі прысягу 60 чалавек), а таксама вайскоўцамі запасу й адстаўкі (принялі звыш 1,5 тыс. чал.).

Сёлета гэтае съвята будзе адзначана ў недзелью, 5 верасьня, ва ўсіх гарадах і мястэчках, дзе дзейнічаюць суполкі БЗВ. У нашым рэгіёне, перш за ўсё, ў Горадні, Лідзе, Слоніме...

Мяркуеца, што пад час съвята прымуць сымвалічную прысягу на вернасць Радзіме вайскоўцу запасу, праста грамадзяне — патрыёты Беларусі. Гэта тлумачыцца тым, што і на сёньня пераважная большасць і бывалых кадравых вайскоўцаў, і грамадзян Беларусі, што праходзілі тэрміновую службу, знаходзіцца ў запасе «Воо-

Патрыётаў з войска зваліяюць, інтэрнацыяналісты застаюцца...

ружённых Сил СССР», а калі да-кладней, то ў запасе Расейскай Фэдэрацыі, таму што яна зъяўляецца юрыдычным правапераенікам Савецкага Саюза.

Многія з іх жадаюць неадкладна прыніцце прысягу на вернасць беларускаму народу. Але ў Міністэрстве абароны ліцаў, што гэта можна зрабіць тады, калі для абароны краіны ўзынікае патрэба ў запасніках. Але ж ці тады трэба разьбірацца, хто будзе нас бараніць, а хто не? Беларускі рабочы ў селянін, які сваёй працай утрымлівае зусім немаленьскую армію вайсковых пэнсіянераў, павінен ведаць гэта зараз. Да таго ж не сакрэт, што сярод вышэй указанных утрыманцаў ёсьць людзі, якія ні толькі не гатовы бараніць нашу краіну, але й ўвогуле выступаюць супраць незалежнасці Беларусі, як дзяржаўнасці. (Праўда, гэта не замінае ім спраўна атрымліваць

пэнсію ад нашай дзяржавы).

Таму прыніццце прысягі, якое мае адбыцца 5 верасьня 1993 года — глыбока патрыятычны акт людзей, якія хочаць засвядчыць сваю аддачы насыць Радзіме.

Мяркую, што ў хуткім часе зъменіца ў думка Міністэрства Абароны.

Прыклад тому мы бачылі летам 1992 г. Яшчэ 23 ліпеня 1992 г. праз газету «Во славу Родины» міністр абароны П. Казлоўскі даводзіў сваё «однозначное мнение», што «парламент республики принял разумное, взвешенное постановление. Белорусскую военную присягу принимают сегодня молодые солдаты, а также те офицеры, которые оканчивают военные училища. И не надо в этом вопросе нагнетать страсти, идти по пути наших соседей, допускать просчёты и крайности», што прыніццце

присягі на вернасць Беларусі вайсковічасткамі «вопрос не сегодняшнего дня».

Трэба прызнаць, што спадар Казлоўскі слоў на вецер не кідае. Ні на звойтра, ні нават на паслязяўтра гэтае пытанье не стала надзённым. «Вопрос назрел» (П. Козловский «Военная присяга — высший акт верности народу Беларуси». — «Во славу Родины» ад 7.08.92 г.). Праз 6 дзён, 29 ліпеня 1992 г. калегія Міністэрства абароны па прапанове П. Казлоўскага заявіла аб неабходнасці прыніцця прысягі ўсім асабовым складам Узброенных Сілай Рэспублікі Беларусь. Што зъмінілася за 6 дзён і ці была звязаная гэтая метамарфоза ваеннага ведамства з намерам БЗВ правесці 8 верасьня съвята Беларускай вайсковай славы з сымвалічным прыніццем прысягі, можна толькі здагадвацца.

Бітва пад Воршай

з беларускіх і летувіскіх земляў пад камандаю князя Ю. Радзівіла, на левым — польская коньніца на чале з В. Санпалінскім і Я. Свярпойскім, а паміж імі — роты пяхотнікаў з ручніцамі. Уся коньніца разьмеркавалася на дзяве лініі. Пад прыкрыццем пехоты была пастаўлена частка гармат, астатнія пакінуты ў засадзе, бліжэй да праўага крыла.

Грымнулы бубны, затрубілі баявія сурмы, і маскоўская коньніца першай кінулася ў атаку. Войскі Астрожскага без цяжкасці ўпершыню адбілі яе. У бехцеры, без шышака, гэтман гарцаваў наперадзе сваіх вершнікаў на даўгагонім дрынгапце, насыціўся, аддаючы кароткія загады, паміж харугвамі. Быццам выпрабоўваючы ворага, ён кінуў на маскоўскія палкі польскую кавалерью з левага крыла. Ваявода Чэляднін стрымаў іх націск ды зноў ударыў сваёй коньніцай. Гэтак да самага поўдня супраціўнікі асьцярожна абменьваліся франтальнімі атакамі, не ўводзячы ў бой галоўныя сілы. Затым маскоўская ваяводы

паспрабавалі паслаць полк у тыл Астрожскаму й адначасова націснуць на фланг, аднак Канстантын Іванавіч разгадаў гэты небяспечны ход, і абедзве атакі ворага сышлі намарна. Тады бітва дасягнула апагэю.

Усікінушы булаву, гэтман рашуча павёў у атаку ўсю коньніцу Вялікага Княства. Хвіліны — і яна зълётут цяжка ўрэзлася ў густыя шыхты маскоўскіх ратнікаў. Пачалася лютая сеча. Астрожскі ізноў быў наперадзе, заклікаючы да мужнасці сваіх вершнікаў. Раптам — замяшанье ў яго харугвах, незразумелыя крыкі... Націск адразу аслабнуў, а яшчэ праз які момент сам гэтман... вяртаў войска назад. Раха панесла радасны, пераможны крык тысяч маскоўскіх коньнікаў — «Літва ўцякае!» Вялізнымі сіламі памкнуліся яны за харугвамі Астрожскага.

Калі пагоня на ўсёй хуткасці паддялала да лесу, гэтман ускінў булаву, за ім палкоўнікі ўзънілі свае буздыганды, і «уцекачы» як па камандзе крута павярнулі ў бакі, а маскоўская коньніца апынулася —

о жах! — перад чорнымі пашчамі гарматаў... Трапнія стрэлы нішчылі ашаломленых ратнікаў, і тыя панічна кінуліся ўцякаць. Цяпер ужо харугвы Астрожскага, разъярніўшыся, съпяшаліся на ўздорагон расцеяному ворагу. Гэта быў поўны разгром усіх маскоўскай арміі.

Трапамі маскоўскіх ратнікаў былі ўсьцяж засланы паміж іх лічылі, што пад Воршай і Дуброўнай. Летапісцы лічылі, што пад Воршай 40 тысяч. Шмат хто трапіў у палон, у тым ліку ўсе вышэйшыя камандзіры: Булгакаў — Голіца, Чэляднін, якога дагналі, 8 іншых ваяводаў — разам 48 ваенначальнікаў, а таксама 1500 дваранаў.

Васіль III уцёк са Смаленску, калі пачуў пра такі вынік бітвы.

Значэнне перамогі пад Воршай было выключным для княства. Распалася варожая кааліцыя, быў абаронены сувэрэнітэт дзяржавы. Актыялі духам ваяры княства. Перамогу атрымаў праваслаўны князь, што прымусіла прыціснуць на некаторы час езуітаў і іншых праведнікаў каталіцызму. У Вільні быў пабудаваны дзяве новая праваслаўная царква.

3—9 верасьня 1993 года

5

Заходня Беларусь пад польскай акупацыяй 1920—1939 г.г.

На сваім месцы

На фасадзе Дома Саветаў у Мастах заняў сваё пачэснае месца дзяржаўны гэрб нашай краіны. На будынку ўжо даўно лунае бел-чырвона-белы сцяг. І варта дадаць, што рабочая мова райсавета, і гарадзкога, і пасялковых,— беларуская.

Старонка ТБМ

У раённай

газэце

У Мастоўскай раённай газэце «Зара над Нёманам» 23 чэрвеня 1993 года зъмешчаны першы выпуск клуба сяброў беларускай мовы і культуры пад называй «Альбаросіка». Выпуск падрыхтаваны з дапамогай раённай рады Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны. У ім распавядаецца аб беларусах, колькі іх і дзе жыве па цэлым сьвеце, зъмешчаны выказваныні пра мову вядомых людзей, народныя жарты і інш.

Памяці

паэта

Нядайна спойнілася 90 гадоў з дня нараджэння і 60 гадоў з дня смерці Міхася Явара (Міхал Карась), які паходзіць з вёскі Мінявічы, што на Мастоўшчыне. З гэтага нагоды на магіле паэта ў вёсцы Падборны адбылося ўшанаванье памяці славінага земляка. Арганізаваў імпрэзу дырэктар Гудзевіцкага літаратурна-краязнаўчага музэя Алеся Белакоз.

A. САБАСЬЦЯН.

Прызнауши тое, аб чым беларускае згуртаванье вайскоўцаў гаварыла пайгады да таго, Міністэрства абароны не ўтрымалася ад істэрычнай антыпатрыятычнай, антыбеларускай кампаніі. Дзейнічала яно (і зараз дзейнічае) на толькі словам, але і «делом». З восьмі вайскоўцаў кадравай службы, што прымалі прысягу непасрэдна на памосьце, чацьвера былі звольнены на працягу пайгады, а астатнія знаходзіліся на мяжы звольнення. Ды і ўгугле з войска звольнена большасць з тых, хто хоць калі выказаў сваю прыхільнасць да беларускасці.

Сёньня, напярэдадні сьвяткаванья славутай Аршанскае бітвы, хочацца спадзявацца, што й пытаныне з прыніцьцем прысягі запасынкамі «на-зреет» раней, чым наша дзяржава, не дай божа, будзе ў небяспечнай.

Таксама хочацца спадзявацца й на тое, што ў Міністэрства абароны на гэты раз хопіц розуму ёлімэнтарнага пачуцьця павагі да беларускага народу й яго гісторыі, «каб калі не падтрымаш, то хаяй б не перашкаджаць правядзенню сьвята».

Міхась ВАРАНЕЦ,
маёр запасу, сябра Каардыцынай
Рады БЗВ,
г. Слонім.

■
5 верасьня БНФ, БЗВ і іншыя патрыятычныя сілы Беларусі ладзяць фэст Беларускай вайсковай славы. Але Міністэрства абароны не жадае слухаць і ўпарты працягвае ідзю сьвяткаванья 23 лютага. Нас прымушаюць сьвяткаваць дзень Чырвонай Арміі, арміі, якая душыла выступленыні віцебскіх, гомельскіх, рагачоўскіх сялян, якая пад корань выразала ўдзельнікаў Слуцкага збройнага чыну, арміі, якая забясьпечыла разьдзел нашай Бацькаўшчыны ў 20-м, адрыў ад Беларусі векавечных нашых земляў Смаленшчыны, Браншчыны, Віленшчыны, Беласточчыны, арміі, на штыках якой 70 год трывалася камуністычны рэжым...

Сёньняшнія беларускія ўлады не прызнаюць 8 верасьня, як не прызнавалі й 25 сакавіка. Але час ідзе. Мянююцца і ўлады, і міністры. Народ вечны, нязменная яго гісторыя, а значыцца, гадавіна бітвы пад Воршай усё адно стане сьвятам усенародным.

Усяслаў ВОЙНІЧ.

Беларускі народ спрадвеку вызначаўся талерантнасцю. З належнай павагай ставіўся да суседзяў і да суайчыннікаў іншых нацыянальнасцяў. У старожытных і пазнейшых помніках пісьменства не знаходзім сълядоў пра нацыянальныя або рэлігійныя варожыя адносіны беларусаў да якой-небудзь «чужой» нацыянальнасці альбо веры.

На жаль, ня ўсе насы суседзі належна ўспрымалі дабрату й спадлівасць беларусаў. Аўтар ня мае намеру чыніць закіды якой-небудзь нацыі, народу. Народ — гэта заўсёды народ, яму патрэбны мір і праца, добрауседзкія адносіны з кожным чалавекам і кожным іншым народам. Аднак сярод многіх нацыяў знаходзіцца тонкая праслойка шавіністычнай, якая стараецца абдурваць свой народ (і ня толькі свой), каб фальшивымі лозунгамі распаліць нездаровыя інтынкты, а пасля, разыгрываючы псіхалігічную натоўпу, захапіць уладу ў свае рукі. У выніку большая ці меншая група палітычных ашуканцаў стварае дыктатарскую сістэму кіраўніцтва і тэрорам змушае людзей падпрадкаўцаў інтарэсам гэтай групы.

Такім способам была захоплена ўлада ў Італіі — фашистўскай партый (Мусаліні); у Нямеччыне — нацыянал-сацыялістичнай партый (Гітлер), у Расейскай імпэрыі — камуністычнай партый (Джугашвілі) і г. д...

Як вядома, у супольнай дзяржаве беларускага й польскага народаў (разам з украінцамі й жмудзінамі) быў ухвалены прынцып: у выпадку зьнешніяй агрэсіі мы будзем супольна змагацца «За вольнасць нашу й вашу». Гісторыя паказала, што беларусы съвята шанавалі гэты прынцып, успомнім хоць бы Грунвальд, Монтэ-Касіно, Варшаву, дзейнісць Касцюшкі, Каліноўскага. На жаль, пад націкам шавіністычнай польскай праслойкі іншую пазіцыю адносна беларусаў заняла Польша. Ідэя экспансіі на Беларусь стала больш прывабнай для ўладаў Польшчы, чым справядлівасць і шматгадове сяброўства.

Асабліва брыдкую ролю ў гэтым іграла і грае польскае духавенства. Узгадніўшы «пазіцыі» з варшаўскім урадам, высокадукаваныя біскupy Польшчы і ксяндзы парушылі хрысціянскі закон ПРАУДЫ і СПРАВЯДЛІВАСЦІ. Дасканальнай ведаючы, што значная частка насельніцтва Беларусі — каталікі, польскіе каталіцкія духавенства, падыходзячы да беларуса, пыталася:

— Ты, каталік, ходзіш у касьцёл?
— Хаджу ў касьцёл, — гаварыў беларус.

— Значыць, ты паляк! Польскай веры!

І малаграматны беларускі селянін (а часта й зусім неадукаваны) змушаны быў прымакаць слова душпастыра за прафіту. Яму не місьцілася ў галаве, што творыцца масавае ашуканства. Што з касцельнага амвона сам «намеснік Езуса Хрыстуса» гаворыць няправду... Калі ня верыць духоўнаму айцу (у пышных залачоных і срэбраных арнатах) і яго съвятыому крыжку, то каму ж тады верыць?...

Ня глядзячы на вялікі маральны палітычны націск польскага духавенства і афіцыйнай съвецкай улады, ня ўсе беларусы-каталікі выракліся роднага народу. Калі ім даказвалі, што «ты паляк» альбо «ты рускі» (бо ходзіш маліца ў царкву), то гвалтаваны беларус бараніўся:

— Я не паляк і ня рускі!... Я — тутэйшы.

Тутэйшых набралася на тэрыторыі Заходняй Беларусі некалькі дзесяткаў тысяч (толькі на Віленшчыне звыш дзесяці тысяч).

Як жа, аднак, разьвіваліся ўзаўмадносіны беларусаў і палякаў на працягу польскай акупацыі да 1939 года?

Начальнік польскай арміі і польскай дзяржавы Язэп Пілсудзкі ў адозве да жыхароў самага Вялікага Княства 22 красавіка 1919 г. сказаў:

— «Стан бязупыннай няволі, які, я, радзіўшыся на гэтай нешчасливай зяmelцы, добра ведаю, павінен нарашце быць зынштожаны і ў гэтай, быццам, праз Бога забытай старонцы павінна запанаваць свабода...

... хачу вам даць магчымасць развязаць унутраныя нацыянальныя і рэлігійныя спрабы гэтак, як самі таго захочаце, бяз ніякага гвалту або націску з боку Польшчы».

Так абяцаў галоўны кіраўнік польскай дзяржавы — маршал Язэп (Юзэф) Пілсудзкі. Беларусы паверылі (хоць ня ўсе). На пачатку сапраўды існавала нейкае супрацоўніцтва. У Варшаве і Горадні арганізаваліся беларускія батальёны і палкі. У занятых палякамі рэгіёнах прадаўжалі працаўцаў сотні беларускіх школ, існавала беларуская прэса і г. д. У Беластоку й Вільні пайсталі сярэднія беларускія школы, усьлед за тым — і ў Наваградку, Клецку, Радашкавічах. Дзейнічалі беларускія арганізацыі і інші...

Хутка, аднак, адносіны да адраджэнцкага руху беларусаў сталі рэзкімі. Перш за ўсё была зроблена вялікая крыўда сялянству. Урад замест патрэбнай зямелнай рэформы (як, напрыклад, у Латвіі, дзе ашарнікам пакінулі 30 га зямлі, а рэшту перадалі беззямельным і малазямельным сялянам), значныя арэалы зямлі перадаў асаднікам-палакам (быўшым легіянэрам). Гэта, зразумела, стала прычынай многіх антыпольскіх выступленій, варожасці беднай часткі беларускага сялянства да польскіх уладаў.

Пачалася бескампрамісная ліквідацыя беларускага школьнага кіраўніцтва. З трохсот беларускіх школ ужо ў дваццатыя гады засталася толькі некалькі (чатыры гімназіі і сэмінарыя). Пра вышэйшыя беларускія навучальныя ўстановы і гутаркі не магло быць. А ў трыццатыя гады ўцалела толькі адна беларуская школа — Віленская Беларуская Гімназія... і яна мелася ліквідацца, ды началася вайна 1939-га году.

Ліквідаваліся сістэмачынна ўсе беларускія арганізацыі: інстытут Гаспадаркі і культуры, Таварыства Беларускай Школы, Беларускі Банк, Каапаратыўныя арганізацыі, беларускія выдавецтвы і г. д.

Прасльедавалася ня толькі беларускае праваслаўне духавенства, але і каталіцкое, вуніяцкое. Ксёндз др. Кулак, кс. Адам Станкевіч, кс. Цікота, кс. Стэповіч, кс. Гадлеўскі, кс. Глякоўскі і іншыя безперапынна

прасльедаваліся, перасылаліся ў польскія парафіі альбо зусім заставаліся без прыходаў. Калі хоць малая частка беларусаў-кatalікоў мела магчымасць маліца на роднай мове пры кіраўніцтве біскупа Матлевіча, то наступнік яго — яры шавініст біскуп Яблыкоўскі — распачаў і давёў да канца поўную ліквідацыю беларускай мовы ў касьцёлах. Зразумела, гэта таксама на выклікала сімпатыі беларусаў да акупацыйнай улады.

Побач са школьніцтвам першымі былі зылікідованы вайсковыя беларускія фармаваныні. Частка афіцэраў атрымала пынсьці. Радавыя вайсковуцы — пераведзены ў польскія фармавані альбо звольнены.

Трагічна выкарчоўваўся беларускі палітычны рух. Пакрыўдженая сялянскай бедната, а таксама гарадзкія рабочыя, якія трываліся роднай мовы і звычаяў, апынуўшыся на самай нізкай ступені грамадзтва, былі падтрымлены глейбл для большавіцкай агітацыі. Перасыланы з усходу агітатары паўсюдна вялі тайную прапаганду, якой народ ахвотна верыў. І калі перадавыя беларускія дзеячы арганізвалі Работніцка-Сялянскую Грамаду, у праграме якой асноўнімі дамаганьнямі было: даць сялянам землю бяз выкупу; установіць дэмакратычнае кіраўніцтва; адкрыць беларускія школы і установы — людзі масава сталі запісвацца ў гэту арганізацыю. Не мінула году, як Грамада налічвала больш ста тысяч сябраў. Калі ўлады не давалі ходу легальнай беларускай прэсе, — шырокая распаўсюджвалася рознага «роду» нелегальная літаратура. Ажыўліся контакты з Усходнім Беларусью. Умела правадзенія выбары вялілі магчымасць арганізваваць моцны пасольскі клуб у Сойме. Некалькі беларусаў было ў Сэнаце. Зьявіліся выдатныя дзеячы, беларускія правадыры — Тарашкевіч, Рак-Міхайловскі, Мятла, Валошын, каторыя трываліся левага напрамку, збліжанага да камуністычнай кіраўніцтва.

Паслы — Васіль Рагуля, Фабіян Ярэміч, Павал Каруза — пранавалі больш памяркоўны курс рэформаў. Аднак пасольская група была спаянай, заўсёды дзейнічала сумесна, і яе дзейнісць, якую частка падтрымлівалі левыя польскія партыі, стварала суперэнтную апазіцыйную сілу. Асабліва тады, калі выступалі сумесна ўкраінцы і іншыя нацыянальныя лідэры.

Пілсудзкі, які ў тых гады працягівалі кіраваць дзяржавай, спалохнуўся масавага ўсенароднага руху беларусаў. Конфлікт узмацняўся тым, што маршал не навязваў асабістых контактав з беларусамі, і часта шавіністы падсвойвалі яму дэзінформацыю.

(Працяг будзе.).

Лагер скаутаў.

Фота А. МАКАРАВА.

3—9 верасьня 1993 года

6

СПОРТ

Бэрлін, Сіднэй, Манчэстэр, Бразіліа, Стамбул або Пэкін?

Хуан Антоніё Самаранч не хавае, што гульні трэба аддаць Кітаю — для съято-га, а дакладней, съятовага спакою.

23 верасьня 96 сібрану міжнароднага Алімпійскага камітэту вырашаць у Лазане, хто стане арганізатарам Алімпійскіх гульняў у 2000-м годзе. Мяркуюць, што рашэнне можа мець палітычнае абгрунтаванье.

Канешне, можна будзе назваць гэта гісторычным жэстам, калі арганізацыю гульняў давераць Пэкіну. Хто ведае, ці сапраўды Самаранч, крытыкаваны близарукімі палітычнымі ігнорантамі, чарговым разам не паўплывае на хаду падзеяў. У гэтым меркаваныні няма ані каліва пера-большанья. Калі ён сёньня гаворыць пра патрэбу даць шанц Кітаю, дык значыцца, ён ведае, што гаворыць.

Самаранч ня прызывицаены кідаць слова на венер. Спорт, асабліва алімпійскі рух, апынуўся ў правілеяваным становішчы. У вялікай ступені расклад сілаў на пераломе стагоддзяў можа залежыць менавіта ад спорту. Каталонец (Самаранч С. А.) у адным з інтарв'ю зацеміў: «Для Кітая гэта будзе вялікі шанц на дэмакратыю». Тым самым ён хацеў сказаць: вы крытыкуеце гэту вялікую краіну праз парушэнні правоў чалавека, але што вы зрабілі, каб людзі за Вялікім Мурам жылі нормальна?

У астатнім дзесяцігоддзі, не зважаючи на моцную крытыку, Алімпійскі камітэт — як ніколі дагэтуль — прымае рашэнні, у якіх ёсьць месца ўсяму съвету. І Москва, і Сэул, і Барсэлёна вызначаліся ня проста дзеля аднаго таго, хто, дзе й калі будзе падфутбольваць скураны мяч на зялёной траве. Усе гэтыя рашэнні папярэджваліся тэлефоннымі размо-

вамі й зусім не міжгароднімі.

Падобна на тое, што 23 верасьня будзе прынята адно з 10 найважніх рашэнняў.

Калі разважаць спакойна, дык вялікія шанцы мае Сіднэй, бо ад часу апошніх і адзінных у «антыходах» гульняў міне 40 год. Вялікія шанцы прызнаюцца за Манчэстэрам і нават за Стамбулом. Крыху горшымі здаюцца акцыі яшчэ нядыўняга фаварыта Бэрліна. Апошняня тамтэшнія падзеі, якія парадаксальным чынам змогуць дапамагчі кітайскай сталіцы, фатальная паўплывалі на меркаваныні пра Бэрлін.

Пэкін адпрэчвалі амаль усе: бруд на стадыёнах, забойства на Тэнанмэнь, арышты студэнтаў і дысідэнтаў. Хто ж бы хацеў пры ўсім гэтым даверыць аліўкавую галінку падобнай краіне? Аднак Кітай незвычайная краіна: ані ў ёўрапейскім маштабе, ані нават

у сусьеветным. Гігантызм калоса з Азіі уражвае статэчных ёўрапэйцаў. Чакаюць гэту краіну кепскія падзеі або ён лагодна пярайдзе да дэмакратыі — раздумваюць у вялікіх габінэтах Усходу й Захаду. А, можа, і напраўду даць ім кавалачак каубаскі ў выглядзе Алімпіяды?

Хуан Антоніё Самаранч не хавае, што для съято-га, а дакладней, съятовага спакою кітайцам трэба даць гульні. Задумаемся, ці міжнародная супольнасць сапраўды нагэтулькі баіцца кітайцаў, каб купіць іх наўзамен за спакой, ці ўсё ж яна так моцная, што можа пакараць азіятаў за ўсялякія съвінствы, якія тамака робяцца з уласнымі грамадзянамі?

Брытанскі прэм'ер Мэджэр ужо падбай пра тое, каб пераканаць Самаранчу на карысць «залётаў» Манчэстэра. Кітайцы ўсім 96 сібранам МАК хочуць афіцыйна ўручыць памяткі з часоў дынастыі Мінь. А што, цікава, уручцаў ужо неафіцыйна яны ды іншыя кандыдаты ў гаспадары гульняў?

«Wprost».

З невялікімі скарачэннянімі пераклаў з польскай мовы С. А.

ВІЗІТЫ

Міністр замежных справаў наведаў вёску Гудзевічы

29 жніўня міністр замежных справаў Беларусі сп. П. Краучанка наведаў Гудзевіцкі этнографічны музей у Мастоўскім раёне. У кнізе водгукай ён пакінуў наступны запіс: «Пад час сваіх дыпламатычных вандровак я наведаў больш, як сорак краін съвету. Але сёньня, наведаўшы Гудзевічы, яшчэ раз пераканаўся, што лепшая за ўсіх іх наша Беларусь, наша Бацькаўшчына... Глыбока ўражаны ўсім тым, што пачуў і ўбачыў у музее». Спадар міністр таксама пісьмова падзякаў кіраўніцтву мясцовага калгаса імя Карбышава за грашовую падтримку школы і музея.

Карыст ючыся нагодай, мы пацікаўліся ў дырэктора Гудзевіцкага музея сп. А. Белакоза пра тое, ці праўду гавораць, што апошнім часам значна пагоршылася ягонае здароўе? Але ў Мікалаевіч запярэчыў: усё гэта толькі чуткі, а са здароўем у яго якраз наадварот стала лепш.

М. С.

Квакэры ў Горадні

27 жніўня Горадню наведала супмесная сябрына ёўрапейскага спасціцельства — эспэрантыстка з Ангельшчыны і Польшчы. Гарадзенскія эспэрантысты пазнаёмілі сваіх гасцін з гісторыяй горада, паказалі іншаземцам гісторычныя мясціны Горадні. Эспэрантаў з Англіі вельмі захапіла прыгажосць старажытнай Каложы. У гісторыка-археалагічным музеі ангельцаў уразлі «Царская вароты», выкананыя старажытнымі майстрамі са звычайнай саломкі. Яны не далі веры, што гэтая нібы залатая рэч, зроблена з такога простага матэрыйялу. Трапіўшы на імшу ў Фарны касцёл, яны былі захапіліся прыгажосцю ўнутранага інтер'еру, папрасілі дазволу зрабіць фотаздымкі.

Цікава, што ўсе ангельскія эспэрантысты — сябры рэлігійнага «Таварыства сябрыў», у міры ён завуць «Квакэрами». «Таварыства сябрыў» заснавана на пачатку 17 ст. у Англіі. Квакэры адмаўляюць інстытут съято-роў, таямніцу хрышчэння, таксама лічаць, што кожны чалавек як божая істота павінен сам, без пасрэднікаў, весьці духоўную размову з Богам. Квакэры ня могуць рабіць зло. На сваіх сходах яны сядзяць моўчкі, гаворыць толькі той, хто мае вялікую патрэбу ў размове. Квакэры працаваюць пацыфізм, займаюцца дабрачыннасцю. Зараз у сівеце кватэраў налічваецца каля 200 тысячаў.

Г. А.

ВІЛЬНЯ-93.

Фатаграфаў А. УЛАДАСЕЧЧА.

СНД-для бюракрата ня ўтульная хата

Колькі памятае сябе Мар'яна Канстанцінаўна Побаль, з маленства працаўала яна ў сельскай гаспадары. Напачатку была праца ў бацькоўскім маёнтку. Потым, калі прыышла савецкая ўлада і ўсіх начальнікаў прымусова заганяць ў калгас, Мар'яна Канстанцінаўна не адмовілася і, як большасць яе аднавісякоўцаў у Граньдзіцах, стала калгасніцай. Зараз цяжка падлічыць: колькі сълёзай выплакала кабета, гледзячы на тое, як безгаспадарча ставяцца наеждкыя старшыні калгасу да жывёлы, гаспадаркі. Асабліва белела сэрца ў спадарыні Побаль за зямлю-пакутніцкі.

Час няўримсцілі. Штучная сістэма калектыўнай гаспадаркі пачала збанкрутавала. Наноў у вяскоўцу з'явілася магчымасць стаць гаспадарамі на сваёй зямлі. Хоць і было Мар'яна Канстанцінаўнае ўжо за шэсцідзесят, але ж наважылася яна мець свой кавалак зямлі, які вырашила сама апрацоўваць. Побаль

з'яўлялася да яго па дапамогу, па паліва, бо поле трэба ўзараць. Эдуард Сямёнаўчі і тут сцяміў і параду беднай жанчыне пайсці да Шушкевіча з Ельциным, яны развалілі Саюз, дык хай яны й дапамагаюць. Зразумеўшы, што тут ён не дапамогучы, Эдуард Сямёнаўчі пайшала са сваімі праблемамі да народнага дэпутата Распублікі Беларусь Мікалая Маркевіча. Давялося таму разбірацца ў справе. Кароткага ўздзулу народнага абранніка хапіла, каб Побаль прыняхала самі старшыні рэйвыканкаму. Прашуць у Мар'яна Канстанцінаўны працэсіяльна за неўхіванасць сваёй падначаленага. Знайшлося і паліва, ажно цэлы 180 літраў у талёнах атрымала пэнсіянерка. Але нават гэта перамога не задаволіла спадарыну Побаль, бо, як згадала яна ў тэлефоннай размове, ёй і дагэтуль баліць сэрца з-за абыякавасці, цынізму і нахабства габінэтнага бюрократа Э. Бяляева.

Бяляева, які па дапамогу, па паліва, бо поле трэба ўзараць. Эдуард Сямёнаўчі і тут сцяміў і параду беднай жанчыне пайсці да Шушкевіча з Ельциным, яны развалілі Саюз, дык хай яны й дапамагаюць. Зразумеўшы, што тут ён не дапамогучы, Эдуард Сямёнаўчі пайшала са сваімі праблемамі да народнага дэпутата Распублікі Беларусь Мікалая Маркевіча. Давялося таму разбірацца ў справе. Кароткага ўздзулу народнага абранніка хопіла, каб Побаль прыняхала самі старшыні рэйвыканкаму. Прашуць у Мар'яна Канстанцінаўны працэсіяльна за неўхіванасць сваёй падначаленага. Знайшлося і паліва, ажно цэлы 180 літраў у талёнах атрымала пэнсіянерка. Але нават гэта перамога не задаволіла спадарыну Побаль, бо, як згадала яна ў тэлефоннай размове, ёй і дагэтуль баліць сэрца з-за абыякавасці, цынізму і нахабства габінэтнага бюрократа Э. Бяляева.

3—9 верасьня 1993 года

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Рынак

Апошні месяц на Гарадзенскім рынку прайшоў пад знакам перамен. Найбольшыя хваліваныні былі выкліканы зменай расейскіх грошай. Даходзіла нават да таго, што за беларускія купоны нічога нельга было набыць, гандаль ішоў толькі за даляры і расейская рублі. Так пратрималася калі двух тыдняў і, ўрэшце, курс даляра, які даходзіў да трох тысяч беларускіх купонаў, звыждаўся нават да 1700. Зноў асноўнай грошавай адзінкай пры разьліку сталі беларускія гроши. Праўда, тэндэнцыя да росту коштai і дагэтуль застаецца назъмененнай, нават на бульбу, якая заўсёды ў гэты час значна апускалася ў цене.

Цены на некаторыя харчовыя тавары на Гарадзенскім торкышчы ў мінульы выхадныя:

Сырініна, 1 кг — 1800—5500 руб.
Бараніна, 1 кг — 2500—3500 руб.
Яйкі, дзесятак — 450—550 руб.

Курица, 1 шт.— 3500 руб.
Качка, 1 шт.— 3000 руб.
Масла, 1 кг — 2800 руб.
Сыр «Расейскі», 1 кг — 3000 руб.
Капуста, 1 кг — 150 руб.
Мёд, 1 кг — 6000 руб.
Сымятана, 1 л.— 900 руб.
Вінаград, 1 кг — 1500 руб.
Бульба, 1 кг — 130 руб.
Гуркі, 1 кг — 600 руб.
Цыбуля, 1 кг — 200 руб.
Перас, 1 кг — 800 руб.
Морква, 1 кг — 250 руб.
Памідоры, 1 кг — 700—750 руб.
Яблыкі, 1 кг — 150 руб.
Грушы, 1 кг — 150 руб.
Разынкі, 1 кг — 2500 руб.
Грыбы, лісічки, 1 кг — 4000 руб.
Бэнзін, 1 л. А-76—300 руб.
А-93—400 руб.
Гарэлка, 1 бут.— 1600 руб.
Даляр ЗША — 1700—1800 руб.

М. ЖЫЛЕУСКАЯ.

Крымінальная хроніка

За мінулы тыдзень на тэрыторыі вобласці зарэгістравана 85 злачынстваў і 37 здарэньняў, у тым ліку трох цяжкія цялесныя пашкоджаныні, адзін разбой, 21 крадзёж дзяржжаўнай і 42 асабістай маёмасці грамадзян. За гэты ж час 19 злачынстваў выкрыта.

Крымінальная асаблівасць тыдня — значнае месца ў зводках адводзіцца амэрыканскому даляру, паколькі менавіта з-за яго ўчынена нямала злачынстваў.

Тroe падлеткаў у склепе дома па вуліцы Таўляя адбрапалі ў свайго аднагодкі 25 даляраў, 300 тысяч польскіх злотых, 5 тысяч расейскіх рублёў, залатыя завушніцы й асабістыя рэчы.

Як высьветлілася, пацярпелы на-мерваўся ў склепе пераначаваць.

■ Наступны сюжэт адбыўся ў нядзелью паблізу Слонімскага рынку, дзе камэрсант-аматар меўся памяняць на «зайцу» 200 даляраў. Аднак трох злачынцаў, у легкавіку якіх адбыўся адмен, пагражаяючы газавым пісталетам адбрапалі ў прадаўца ўвесе капітал — 2 тысячи «зялёніх», не заставіўшы ў памяці пацярпелага ні нумара, ні маркі аўтамабіля.

■ Днём раней яшчэ адзін слонімец разьвітаўся з 882 далярамі. Менавіта

БЕЛАРУСЫ З ПАЛЯКАМІ ПРЫМАЮЦЬ ІСЛАМ

Набывае аўтарытэт сярод беларусаў царква прарока Магамета. Згодна статыстыцы, якую вядзе адзін з ду-

хойных кіраунікоў мусульманскай дыяспары ў Горадні Ю. Крыніцкі, 11 беларусаў і трое маладых палякаў Гарадзеншчыны прынялі іслам.

ДАЛЯРЫ МЕНЯЕМ НА ЛІТЫ — І БАК БЭНЬЗІНАМ ЗАЛІТЫ

Дэфіцыт паліва на заправачных станцыях Гарадзеншчыны не паставіў у безвыходнае становішча мясцовых бізнесмэнаў. Многія з іх, захапіўшы сабою некалькі дзесяткаў даляраў,

едуць да суседнія Летувы, дзе, абмяняўшы даляры на літы, запраўляюць бакі сваіх легкавікоў. Дарэчы, курс даляра ў адносінах да літа вагаеца ў адносінах 1 да 4.

ІМША ДЛЯ ПАЧАТКОЎЦАЎ

У мінулу нядзелью ў гарадзенскіх храмах праваслаўнай і каталіцкай царквы на ранішній літургіі былі пераважна дзеци. Менавіта для тых, хто сёлета ўпершыню пойдзе ў першы

клас, святыары адпраўлялі імшу, спавядалі, прычашчалі, наказвалі не забываць святыя храмы і наведаць іх як мага часцей.

Г. У.

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАЎЦОЎ

Заснавальнік: культурна-асветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.

Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.

Газета выдаецца штотыдзень на пятніцах.

Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.

Фотанабор, афсэтны друк.

Гарадзенская вабласная ўзбуйненая друккарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістай, 4.

Падпісаны да друку .1993 г.

Тыраж 3252 паасобнікау. Замова 3860

Г. СЫСОЙ.